

MUHAMMED SURESİNİN 4. ÂYETİ (1)

(...dünden devam)

Bir okurum soruyor:

Sayın Hocam, Işid örgütü, aldıkları esirleri, Muhammed Suresinin 4. âyeti uyarınca öldürüyormuş. Bu âyetin yorumunu yapar mısınız? Bu iddia doğru mudur?

Bakalım o âyete:

" (Savaşta) İnkâr edenlerle karşılaştığınız zaman boyun-larını vurun. Nihayet onları iyice vurup sindirince bağı sıkıca bağlayın (onları esir alın). Ondan sonra artık ya lütfen bırakır veya karşılığında fidye alırsınız. Harb, ağırlıklarını bırakın-caya (savaş sona erinceye) kadar (böyle yaparsınız). Allah dileyseydi (kendisi) onlardan öc alırdı, fakat sizi birbirinizle denemek için (size savaşı emrediyor). Allah, kendi yolunda öldürülenlerin yaptıkları işleri zayi etmeyecektir."

(Muhammed Suresi: 4)

Bu âyette yüce Allah, mü'minlere, kâfirlerle karşılaştıkları zaman onların boyunlarını vurmalarını, onları sindirip savaşta galip gelince bağlayıp esir etmelerini, savaştan sonra esirleri ya bir iyilik ve ikram olarak veya fidye karşılığında serbest bırakmalarını buyurmaktadır.

"Savaşta kâfirlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun" âyeti mü'minleri, kâfirlerle savaşmaya teşvik etmektedir. Fakat savaşılması, boyunlarının vurulması emredilen kâfirler, kendi halinde bulunan, kendi inancına göre yaşayan zararsız kimseler değil, hem inkâr eden, hem de Müslümanlara saldıran, Allah yoluna engel olan kâfirlerdir. Muhammed Suresinin "

İnkâr edip Allah yoluna engel olanlar"

me-âlindeki birinci âyeti bunu ortaya koymaktadır. Âyetlerin, Mekke müş-rikleri hakkında olduğunu düşünürsek, savaşılması emredilen kâfirlerin, Müslümanlara saldıran ve İslâm'ın yayılmasına engel olan kâfirler olduğunu anlarız.

Sadd: Da'veti boşa çıkarmak, çelmelemek, Müslümanlara düş-manlık etmektir. "Allah onlara karşı intisâr ederdi"

cümlesi de bu anlamı pekiştirir. Çünkü
intisâr,

düşmanlığı savmak, düşmanlığa misliyle karşılık vermektir. Böylece Kur'ân'ın temel cihâd emri, yalnız düşmana karşı savaşma prensibine uygun düşmektedir. Kur'ân'ın temel cihâd emri, yalnız saldırganlara karşı savaşmaktır. Savaş, saldırı ve haksızlığın kalkması içindir:

"Fitne yani saldırı ve haksızlık kalmayınca dek onlarla savaşın"

(

Bakara Sûresi: 193)

buyurulmaktadır. Her kâfir ile savaşmak, Kur'ân'ın emri olmadığı gibi

saldırmayan, barış içinde yaşayan insanlara saldırmak, Kur'ân'ın prensiplerine aykırıdır.

Kendi vicdanî kanâatine göre yaşayan, İslâm dâvetine engel olmayan kimselere saldırmak ha-ramdır.

"Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, ama saldır-mayın. Çünkü Allah, saldırganları sevmez. "

(

Bakara Sûresi: 190)

Nisâ Sûresinin 90'ncı âyetinde tarafsız kimselerle *barış* içinde yaşanması emredilmektedir.

Savaşın

amacı, hakka engel olan

küfrün belini kırmak, zulmü ortadan kaldırmaktır. Bu amaç gerçekleştikten sonra artık insanları öldürmek doğru olmaz. Nitekim yüce Allah:

"

Nihâyet onları vurup sindirdikten sonra bağı sıkıca bağlayın, ondan sonra ya bir lütuf olarak veya fidye alarak onları serbest bırakın!"

âyetinde kâfirleri yendikten sonra onları

esir

almayı, savaş bittikten

sonra da ya

fidyesiz

veya

fidye ile

serbest bırakmayı

emretmektedir. Esirlerin öldürülmesi emredilmediği gibi onların zorla dine sokulması da emredilmemiştir.

(devamı yarın..)